

[Jens Thoft]

3.000 kr. om året i kirkeskat, ikke har fradrag, men, hvis han var medlem af en frikirke og betalte 3.000 kr., ville have fradrag for de 2.500 kr. Det er da en barok situation, at den ene slags kirkeskat ikke er fradragsberettiget, mens den anden nu bliver det og oven i købet bliver fradragsberettiget med et større beløb.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg giver ordet til hr. Kofod-Svendsen for en kort bemærkning, og så tror jeg egentlig vi kan vende tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg kan forstå, at hr. Jens Thoft mener, der også skal være fradragsret for kirkeskatten, når man er medlem af folkekirken. O.k., det skal vi måske så til at arbejde for.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som flere ordførere allerede har været inde på, er de tre lovforslag, vi har behandlet her under ét, alle led i den aftale om finansloven, der er indgået mellem seks af Folketingets partier.

Jeg takker for den altovervejende positive modtagelse, som forslagene har fået, og der er vel ikke anledning til at forlænge debatten med yderligere bemærkninger ud over den ene, at jeg da var glad for, at hr. Jens Thoft udnyttede sin taletid til en ikke ganske umorsom gennemgang af en række myndighedsbetegnelser i forskellige lovforslag.

Jeg vil gerne benytte denne anledning til på ny at forsikre hr. Jens Thoft om, at der ved fremsættelse af ændringsforslag vil blive sikret konsekvens og orden i myndighedsbetegnelserne i overensstemmelse med, hvad jeg tidligere har meddelt Skatteudvalget, nemlig at der sondres mellem de kommunale skattemyndigheder og de statslige told- og skattemyndigheder.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg har før forsøgt at opfordre skatteministeren til at indgå et væddemål. Det har han hidtil nægtet, og det er jo fair nok, men jeg skal endnu en gang foreslå skatteministeren at indgå et væddemål. Indsatsen skal ikke være andet end

en sodavand, og det skal handle om, at jeg er i stand til at dokumentere, at ministeren bare i foråret 1992 – det går jo så stærkt i disse dage, at ministeren skal være tilgivet, hvis det kikker nu – ikke vil være i stand til at fastholde en ensartet myndighedsbetegnelse i sin skattelov. Nu har jeg sagt det to gange fra talerstolen på en sådan måde, at selv yngste medlem i ministeriet ikke vil turde skrive et brev uden at tænke over myndighedsbetegnelsen, så ministeren skulle have en fair chance for at vinde. Nu vil jeg opfordre ministeren til at indgå væddemålet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 156:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatlove. (Personfradragsregler m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 10/12 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Denne sag har ikke noget med en aftale om finansloven at gøre, tværtimod. Det er ikke nogen klædelig sag for regeringen; det er en sag, som er med til at udbygge de troværdighedsproblemer, der indimellem opstår mellem en regering og et Folketing – en sag, hvor Folketinget har haft en lovbestemmelse til behandling i tiltro til, at der ikke sker nogen praktiske ændringer, og hvor det viser sig, at administrationen af skattesystemet heller ikke på nogen

[Pia Gjellerup]

måde har været opmærksom på konsekvenserne, hvorfor man følger en hidtil gældende praksis.

Nu påstår man i lovforslaget, at den praksis ikke er holdbar. Det hele drejer sig igen om personfradrag, også personfradragsregler i forhold til det forhøjede personfradrag for pensionister, og i denne omgang er det i relation til begrænset skattepligtige, hvor lovforslagets bemærkninger indeholder påstanden om, at det lovgrundlag, der blev vedtaget med ikrafttræden for 1987, har en virkning, som betyder, at man, hvis man er begrænset skattepligtig og gift med en ægtefælle, som man bor sammen med, hvor begge er pensionister eller i hvert fald den ene er pensionist, alligevel har ret til det forhøjede personfradrag.

Det har aldrig været meningen; det er en åbenlyst grotesk virkning. Hvis det er rigtigt, sådan som bemærkningerne påstår, at der er tale om et andet retsgrundlag end det, der har været ført praksis på grundlag af, så er der tale om et utroligt teknisk sjusk, som må være og er regeringens ansvar. I den forbindelse kan skatteministeren trøste sig med, at det ikke var i den nuværende skatteministers tid, men det fritager i hvert fald ikke regeringen for et ansvar.

Der står meget nænsomt i bemærkningerne, at der skal udføres et vist stykke arbejde for at få udbetalt de penge, som man skylder de mennesker, som ikke har fået det forhøjede personfradrag, og at det er en regning, som man kan gøre op til ca. 100 mio. kr. Det er de penge, man skal sende ud fra de offentlige kasser til disse mennesker. Der står ikke noget om, hvad arbejdet vil koste, skønt det vel også må koste en hel del.

Men så står der – og det er dér, man er ganske rundhåndet på andres vegne – at det provenu, man mister, for knap halvdelen vedkommende er kommunernes.

Hvis vi ser på, hvad det vil betyde i praksis, viser det sig, at dette provenutab på knap 50 mio. kr., nemlig knap halvdelen af de 100 mio. kr., især falder i sønderjyske kommuner, som i forvejen har meget store vanskeligheder med at få økonomien til at hænge sammen.

Det kan ikke være meningen, at de kommuner, som er fuldstændig uden skyld, skal bære et sådant beløb, som det vil være meget vanskeligt for dem at bære i deres økonomiske si-

tuation. Hvis det havde været en privat erhvervsdrivende, der havde lavet et så dårligt stykke arbejde som det, regeringen her har lavet, ville vedkommende være pligtig at erstatte tabene, og i overensstemmelse hermed er det Socialdemokratiets synspunkt her, at hvis der er de fejl, som det påstås i bemærkningerne, vil det også være staten, der skal bære det provenutab, der måtte komme.

I øvrigt vil vi i Socialdemokratiet se meget grundigt på forslaget under den udvalgsbehandling, som kommer til at foregå. Jeg skal dog give tilsagn om, at vi selvfølgelig vil være medvirkende til at sørge for, at lovgrundlaget bliver utvivlsomt for 1992, men vi vil se meget nøje på, om det kan være korrekt, at der skal udfoldes endog store bestræbelser for at komme af med 100 mio. kr., og vi skal i hvert fald sørge for, at det ikke bliver de kommuner, der er berørt af det, der kommer af med dem.

Pernille Sams (KF):

Med dette uhyre teknisk formulerede forslag får vi skabt orden i og klarhed over retstilstanden på dette område.

Vi kommer tilbage til situationen fra før 1987, som det aldrig har været meningen at ændre, men som faktisk blev ændret ved skattereformen.

Vi mener, det er gjort korrekt med dette forslags udformning, i og med at ingen snydes for, hvad de utilsigtet var blevet berettiget til. Man tilbagebetaler tværtimod de skyldige beløb, og der er ingen tilbagevirkende kraft i forslaget.

Det finder vi særdeles vigtigt, og vi kan give lovforslaget vores støtte.

Peter Brixtofte (V):

Venstre kan fuldt ud tilslutte sig det, fru Pernille Sams fra Det Konservative Folkeparti sagde.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det kom bag på mig, at hr. Peter Brixtofte var endog så kortfattet, og jeg vil gerne stille hr. Peter Brixtofte det spørgsmål, om han, der har et udmærket kendskab til den kommunale verden, synes, det er rimeligt, at man stiller nogle relativt få kommuner over for nogle særdeles store regninger, hvis opståen de er fuld-

[Pia Gjellerup]

stændig uden skyld i og fuldstændig uden indflydelse på.

Jeg synes, det er væsentligt, at vi får givet et signal fra et flertal i Folketinget, således at vi i dag i hvert fald kan sige til de berørte kommuner, at det er et problem, der løses herfra, og ikke et problem, de skal løse.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Naturligvis er jeg glad for Socialdemokratiets omsorg for kommunerne, og jeg synes bestemt, det er et spørgsmål, der skal overvejes.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg synes, det var meget positivt, at hr. Peter Brixtofte var åben over for en drøftelse af det, men jeg havde selvfølgelig håbet, at der var kommet et klart tilsagn. Jeg håber, at jeg vil kunne kvittere for et sådant tilsagn enten senere i debatten, eller når vi når videre frem i behandlingen.

Jens Thoft (SF):

Lovforslag nr. L 156 er jo udtryk for, at det går for stærkt ved en række lejlighederovre i skatteministerens ministerium og jo også her i folketingssalen.

Her er skandalen den, at en række begrænset skattepligtige har haft ret til det forhøjede personfradrag for enlige, selv om de ikke var det. Det retter man op nu, og det synes jeg er i orden.

Men den slags skandaler er jo med til at skabe et indtryk i befolkningen af, at hos skattemyndighederne er der ingen, der aner, hvad den anden hånd foretager sig. Og det er jo med til at skabe et indtryk af, at vi er nogle paphoveder herinde i Folketinget, for vi vedtager lovgivning med huller i.

Jeg vil understrege: Vi er ikke eksperter og skal ikke være det. Ansvar for den slags fejl ligger entydigt hos ministeren.

Men det er da ærgerligt, at gode folk, som skulle bruge deres arbejdstid til at kontrollere andre for skattesnyd, nu får til opgave at rette 4 års fejl manuelt. Hertil kommer, at pengene går til udenlandsdanskerne, som er dem, SF nok nødigst ser malke statskassen.

Men fejlen er sket, og lovændringen retter op på tingene. Og det, at man retter op på tingene, støtter vi selvfølgelig.

Herudover indeholder lovforslaget en bestemmelse om en forhøjelse af passivposten ved beregning af arveafgift. Det forekommer måske logisk nok at forhøje passivposten, men det er helt ulogisk, at det skal være 20 pct. og ikke kun 17 pct., nu da skatten jo er nedsat til 34 pct. Man argumenterer netop med, at de 20 pct. fremkommer som halvdelen af skatteprocenten på 40. Når skatteprocenten nu ikke er 40, men 34, kan jeg ikke forstå, at passivposten skal være 20 og ikke 17 pct.

Endelig indeholder lovforslaget en bestemmelse om skattefritagelse for afdragsbidrag til jordbrugslån. Og det fremgår af bemærkningerne, at det er en skattefrihed, man altid har haft. Jeg er noget i tvivl om, hvorvidt det passer, og jeg vil bede ministeren bekræfte det her.

Er der tale om en realitetsændring eller er der ikke tale om en realitetsændring for så vidt angår skattefritagelsen for afdragsbidrag til jordbrugslån?

Jeg må konkludere, at vi vil se på sagen i udvalget, men vi kan umiddelbart kun tilslutte os dele af forslaget.

Ole Donner (FP):

Skatteministerens lovforslag nr. L 156, som bl.a. vedrører ændring af personfradragsregler, kan Fremskridtspartiet ikke støtte – i hvert fald ikke den del af forslaget.

Forslaget, der går ud på at reducere pensionisters personfradrag, er lige præcis det modsatte af, hvad Fremskridtspartiet står for, og vi er meget bekymrede over, at regeringen, hver gang der er lejlighed til det, forringer vilkårene for vores ældre medborgere. Vi må skarpt afvise at deltage i den del af forslaget.

Lovforslaget indeholder nogle forskellige redaktionelle ændringer, som vi selvfølgelig i udvalget vil være med til at se positivt på, således at man kan få ændret de ting, der bør og skal ændres. Men selve forslaget om begrænsning af personfradragsreglerne støtter vi altså ikke.

Derudover vil jeg gerne sige til fru Pia Gjellerup, at Fremskridtspartiet selvfølgelig altid vil medvirke til, at det ikke går ud over uskyldige kommuner. Så hvis man under udvalgsarbejdet kan påvise, at det er tilfældet, er Fremskridtspartiet til at tale med, og måske kunne

[Ole Donner]

man endda også få Socialdemokratiet til at være med til ikke at forringe pensionisternes vilkår. Det ville være meget fint, hvis man kunne lave et sådant forlig.

Elisabeth Arnold (RV):

Ordføreren for Socialistisk Folkeparti sagde for et kort stykke tid siden vedrørende dette lovforslag, at det er for dårligt, at det er gået for stærkt, og at vi skal lappe på fejltagelser, som tidligere er gjort i Skatteministeriet.

Jeg vil måske ikke bruge helt så hårde udtryk, men jeg synes, det er betænkeligt, at det gang på gang sker, at konsekvenserne af skatteforslag, som vi vedtager herinde, ikke er ordentligt gennemarbejdet på det tidspunkt, hvor vi skal behandle dem.

Jeg kan ikke gennemskue, om alle de forslag, der er i dette tekniske lovforslag nr. L 156, er rimelige og fornuftige. Det vil jeg gerne bruge et grundigt udvalgsarbejde til at gennemgå, og jeg vil gerne være konstruktiv og gerne støtte ministeren i at lappe på tidligere fejltagelser.

Men vi har to friske eksempler på, at det er gået præcis lige så galt. Det første eksempel er ambien, som netop er blevet behandlet. Man ville afskaffe ambien og indføre en tillægsmoms i stedet, men man har ikke på forhånd gennemgået, præcis hvad der skulle ske, og hvad virkningerne ville blive, og derfor er man nødt til at lave ændringsforslag nu for at sikre, at der ikke kommer utilsigtede virkninger af den ændring. Det er selvfølgelig i orden, at man opdager det, inden lovforslaget bliver vedtaget, men man skulle jo have tænkt over det, inden man tog det initiativ.

Det andet, jeg vil nævne, er dobbeltbeskatningen af aktieudbytter, som blev lavet om for et års tid siden. Da gjorde man sig ikke den ulejlighed at spørge andre ministerier, f.eks. Undervisningsministeriet eller Socialministeriet, hvilke konsekvenser det har, når vi fjerner disse udbytter fra selvangivelsen, om der er indtægtsbestemte ydelser, som vi ikke kan bedømme eller beregne, fordi dette felt nu forsvinder fra selvangivelsen. Den lille service synes jeg godt Skatteministeriet kunne yde os andre, for som hr. Jens Thoft sagde: Vi er jo ikke eksperter, vi kan ikke vide alting, men vi skal have et ordentligt grundlag at tage et fornuftigt standpunkt på, når vi diskuterer disse sager.

Jeg vil blot nævne disse to eksempler, ambien og dobbeltbeskatningen af aktieudbytter. Jeg synes, det er kedeligt, at vi gang på gang skal have den slags sager, hvor vi får breve og henvendelser fra folk ude i landet, som siger: I ved ikke, hvad I laver!

Vi ville gerne vide, hvad vi lavede, men jeg synes også, at Skatteministeriet skulle hjælpe os lidt med at gøre arbejdet bedre.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg må jo straks stå på ét ben og udøve selvkritik, for fru Elisabeth Arnold har måske ret i, at jeg brugte for stærke ord, når jeg tænker på nogle af de eksempler, fru Elisabeth Arnold selv gav. Men jeg kommer også til at tænke på kursgevinstbeskatningslovgivningen fra i foråret. Herre jemini, det er godt nok grove løjer, hvad der ligger af bøffer i den lovgivning! Men det sagde jeg nu også ved tredjebehandlingen, så jeg har en ren trompet at trutte i. Men det er meget værre end det her, og der er også mange flere kroner i kursgevinstbeskatningsloven, hvortil ministeren jo ikke har taget sig sammen til at komme med ændringsforslag endnu.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det, der bringer mig på talerstolen, er fru Elisabeth Arnolds bemærkninger om ambien. Jeg er helt enig med fru Elisabeth Arnold. Allerede ved førstebehandlingen gjorde jeg her fra talerstolen opmærksom på, at man ikke havde nogen muligheder for at lave det forvamlingsnummer med at afskaffe ambi og lægge 3 pct. moms på. Selv om man brugte alle mulige tekniske udtryk, er der tale om, at mosen stiger til 25 pct., og det medfører prisændringer og prisforhøjelser. Det er noget, enhver i dette land ved, uanset om statsministeren og skatteministeren erklærer, at de personlig vil gå ud i butikkerne den 2. januar og kontrollere priserne på bagermester Rasmussens hule julerugbrød. Det nytter ikke noget at tro, at man ved at vise et rugbrød frem i fjernsynet kan dokumentere, at priserne ikke stiger. Vi har fået masser af henvendelser.

Desværre kom jeg til fra denne talerstol at sige, at den eneste måde, jeg kunne se at man

[Ole Donner]

kunne forhindre det på, var ved at lave en lov, der sagde, at når man har en pris, skal man først trække 2½ pct. moms fra og derefter lægge 25 pct. moms på, og det er tilsyneladende det, man arbejder videre påovre i Skatteministeriet. Det er selvfølgelig beklageligt, hvis vi skal til at lave priskontrol på den måde.

Det, man må gøre, er at sige: Nu forhøjer vi momsen, og lade være med at kalde det til-lægsmoms, og hvis man vil afskaffe ambien, må man altså tage den momsforhøjelse, når man vil gøre det på den måde. Eller også må man gøre det på den måde, Fremskridtspartiet ønsker, nemlig ved at gennemføre de nødven-dige besparelser. Man kan altså ikke komme igennem med det, der er foreslået, og jeg er selvfølgelig glad for, at det nu er gået op for både statsministeren og skatteministeren, at vi nu får en momsforhøjelse, og at det medfører prisstigninger.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg tror, vi alle kan være enige om, at det ikke tjener nogen til ære, at der er et hul i de love, der bliver vedtaget herinde. Det er jo sagt diplomatisk i den skriftlige fremsættelse med ordene: »Dette resultat var ikke tilsigtet med den udformning, som personfradragsreglerne fik i forbindelse med skattereformen fra 1987.«

Der er jo ikke andet at sige dertil, end at vi naturligvis må rette en sådan ikketilsigtet ud-formning. Men jeg kan kun gentage, at det ikke tjener til nogens ære, at det først er nu, vi retter, og at det ikke blev rettet, allerede før lovforslaget blev fremsat, eller i hvert fald blev rettet under udvalgsarbejdet. Men sket er sket, og vi må så bringe loven i overensstemmelse med det, vi egentlig ønsker.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at de meget fyldige bemærkninger til lovforslaget jo ikke er det enkleste stof at overskue, og jeg vil også nøje studere det videre under udvalgsarbejdet, for nu skulle der da nødvendigvis komme en ny tilsigtet virkning af det, vi her vedtager.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg skal være den første til at beklage, at det har været nødvendigt at fremsætte dette lov-forslag. Som fru Pia Gjellerup rigtigt under-stregede det, er anledningen til lovforslaget en teknisk fejl i de skattelove, der blev vedtaget i 1986 som opfølgning af skattereformaftalen.

Jeg vil gerne med det samme understrege over for hr. Ole Donner, at der overhovedet ikke er tale om nogen forringelse af situationen for pensionister, herunder heller ikke for be-grænset skattepligtige pensionister. Der er kun tale om, at der nu fra og med 1992 sikres en udtrykkelig lovhjemmel til at fortsætte den ad-ministrative praksis, der også blev fortsat fra 1987, efter at den tekniske fejl i lovgivningen i 1986 havde sneget sig ind. Der er altså kun tale om at skabe udtrykkelig lovhjemmel til fort-sættelse af den administrative praksis, der har været gældende. Der er altså ikke tale om no-gen forringelse.

Fru Pia Gjellerup redegjorde så udmærket for situationen, som jo var den, at gifte, be-grænset skattepligtige pensionister indtil 1987 kun fik tildelt et almindeligt personfradrag som gifte, fuldt skattepligtige pensionister, og således er den administrative praksis også fort-sat siden 1987.

Beklageligvis indsneg der sig så i Folketin-gets behandling af lovforslagene i 1986 denne tekniske svipser, som har rejst tvivl om, hvor-vidt der så også er udtrykkelig lovhjemmel til den administrative praksis, som har været gæl-dende, og som var en fortsættelse af de regler, der gjaldt før 1987.

Nu sikrer vi altså, at det fra og med 1992 gøres lysende klart, at gifte, begrænset skatte-pligtige pensionister kun kan få tildelt det al-mindelige personfradrag.

Det problem, der så rejser sig, er, hvordan der skal forholdes for perioden 1987 til 1991, hvor gifte, begrænset skattepligtige pensioni-ster efter lovtekstens ordlyd har krav på det forhøjede personfradrag og altså ikke bare det almindelige personfradrag. Ja, der er blevet administreret efter den gamle regel om, at de kun kunne tildeles et almindeligt personfra-drag. Derfor har ingen pensionister mærket nogen forskel i forhold til tidligere. Men loven har i denne periode på grund af den tekniske svipser efter sin ordlyd sagt, at de havde krav på det forhøjede personfradrag.

Vi har selvfølgelig meget nøje overvejet, hvorledes vi så skulle behandle perioden 1987-1991. Jeg skal ikke lægge skjul på, at min første tanke var den, at eftersom den admi-nistrative praksis var blevet fortsat ganske uændret i forhold til de regler, der gjaldt før 1987, var der jo ikke blevet taget noget fra nogen.

[Skatteministeren]

Derfor måtte man kunne vedtage en lov, der sagde, at så gælder disse regler, så gælder de helt tilbage fra 1987.

Den juridiske rådgivning har blot meget utvetydigt sagt til mig, at det ville være en lovgivning af skærpende karakter med tilbagevirkende kraft. Og den juridiske rådgivning har jeg selsagt måttet bøje mig for, så meget mere som den samme rådgivning fastslår, at hvis en begrænset skattepligtig pensionist rejste en sag om, hvorvidt der var ret til et forhøjet personfradrag, ville det være mere end tvivlsomt, om Skatteministeriet ville vinde en sådan sag. Det ville snarere være sandsynligt, at vi ville tabe en sådan sag.

Derfor har jeg – og jeg siger beklageligvis – ikke fundet anden udvej end at fremsætte et lovforslag af denne karakter, som betyder, at disse begrænset skattepligtige pensionister i perioden 1987–1991 får det forhøjede personfradrag, sådan som loven utilsigtet har sagt efter sin ordlyd. Det er situationen.

Til fru Pia Gjellerup skal jeg sige, at jeg meget nøje vil overveje spørgsmålet om forslaget virkning i enkelte kommuner. Jeg vil medgive fru Pia Gjellerup, at hvis der ved de undersøgelser af virkningen i enkeltkommuner, som vi nødvendigvis må iværksætte, viser sig at være meget store skævheder, kan det selvfølgelig rejse spørgsmålet, om det er nødvendigt at foretage en eller anden form for hel eller delvis compensation. Men det er det for tidligt at tage stilling til på nuværende tidspunkt, idet jeg ikke er i besiddelse af en opgørelse over, hvorledes belastningen vil være på kommunetyper. Men jeg vil gerne sige til fru Pia Gjellerup, at jeg er åben over for at vurdere spørgsmålet nærmere.

Jeg skal bekræfte over for hr. Jens Thoft, at en eventuel sænkning af virksomhedsskatten vil nødvendiggøre en konsekvensændring i spørgsmålet om beregning af passiv post. Lovforslaget om en sænkning af virksomhedsbeskatningen vil først blive færdigbehandlet på et senere tidspunkt, men skulle det blive vedtaget, ville det selvfølgelig nødvendiggøre en konsekvensændring af dette lovforslag på punktet vedrørende beregning af passiv post.

Men jeg takker for den overvejende positive holdning, der har været til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne sige, at jeg før næsten ordret citerede, hvad der stod i bemærkningerne til lovforslaget, nemlig:

»Det foreslås, at gifte, begrænset skattepligtige pensionister, der samlever med ægtefællen, ikke skal være berettiget til det forhøjede personfradrag for enlige.«

Uanset at skatteministeren kalder det en teknisk svipser, og at skatteministeren her fra talerstolen med tilfredshed i stemmen konstaterer, at vi nu får det sat på plads, så disse formastelige pensionister ikke længere kan få så stort et fradrag – de kan kun få ret til det almindelige personfradrag – vil jeg gerne understrege, at det er her, forskellen på skatteministerens parti og Fremskridtspartiet ligger: Vi ønsker, at skattetrykket for pensionister skal være lavere.

Med hensyn til hvilke kommuner det kommer til at gå ud over, er jeg enig med fru Pia Gjellerup i, at det formentlig bliver de sønderjyske kommuner, måske Helsingør og måske nede ved Rødby. Det er nok dem, det kommer til at gå mest ud over. Derfor meddelte jeg her fra talerstolen til fru Pia Gjellerup, at vi gerne ville være med til at se på det.

Nu har skatteministeren det med at få åbenbaringer. Og det kan godt være, at åbenbaringen kom her, da ministeren konstaterede, at der ikke var langt til et flertal for at se på disse forhold. Men vi er meget glade for, at skatteministeren vil være med til at se på, om der er nogle skævheder, og at de i så fald bliver rettet.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal straks sige, at den forskel på Fremskridtspartiets og skatteministerens opfattelse af personfradragsreglerne, som hr. Ole Donner netop redegjorde for, synes jeg taler til skatteministerens fordel.

Vi mener i Socialdemokratiet, at der ikke skal være nogen særlige begunstigelser ved at være begrænset skattepligtig i forhold til personfradragsreglerne. Det vil skabe nogle helt groteske forvridninger.

Når det er sagt, vil jeg spørge skatteministeren, om det var en talefejl, når skatteministeren sagde, at der under Folketingets behandling af personfradragsreglerne – det må have været i 1986 – er forekommet denne tekniske svipser. Det kan vel næppe være under Folketingets

[Pia Gjellerup]

behandling af sagen. I givet fald er det i form af et ændringsforslag udarbejdet i ministeriet, men det kan vi undersøge under udvalgsbehandlingen.

Problemet er her – og det er en kommentar til hr. Kofod-Svendsen, som siger, at det er noget, der ikke er pænt heller for Folketinget. Det kan man sige. Det ville tjene Folketinget til stor ære, hvis man kunne finde alle tekniske vanskeligheder. Vi kan se, hvor meget energi hr. Jens Thoft bruger på at få bare myndighedsbetegnelserne rettet til.

Men problemet er, som jeg indledte med at sige, troværdigheden mellem Folketing og regering. Det må være sådan, at selve teknikken i forslagene må fordres at være i orden. Vi kan så søge at finde frem til, om der er tekniske problemer. Vi finder mange af dem. Indimellem og i samarbejde får vi ændret dem og bragt dem flot, men det er ikke Folketingets ansvar, at der i lovgivningsgrundlaget rent teknisk ligger, hvad ministeren betegnede som svipsere.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg takker for ministerens tilsagn om, at såfremt virksomhedsskatten nedsættes til 34 pct., bliver passivposten også nedsat.

Men så kan jeg ikke forstå, at man i dag kommer med et forslag, der siger, at passivposten skal være 20 pct. ud fra en virksomhedsskat på 40 pct., for virksomhedsskatten er allerede nedsat til 38 pct. Så hvis der skulle være den mindste smule logik i det, måtte passivposten være 19 pct. Jeg ser dette som et camoufleret forsøg på fra ministerens side at lade folk, der arver store summer, slippe en lille smule billigere. Det synes jeg er utiltalende.

Til hr. Ole Donner vil jeg sige, at jeg har megen sympati for, at pensionister får lidt mere at leve af. Men behøver det at være dem, der er flyttet i skattely, og som de kommende fire år er begrænset skattepligtige? Behøver det at være den type pensionister, hr. Ole Donner kaster sig over, og som han synes skal specielt begunstiges? Det forstår jeg ikke. Gør da et stykke arbejde for de pensionister, der bor i landet, i stedet for at gøre et stykke arbejde for dem, der bor i en hacienda i Spanien.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg skal beklage, at jeg ikke har udtrykt mig helt så klart, som jeg troede jeg havde. Når hr. Jens Thoft kan sige, at jeg arbejder særligt for de pensionister, der bor i skattely i Spanien eller andre steder, og fru Pia Gjellerup har opfattet det, som om Fremskridtspartiet synes, at gifte og samboende, som har det fradrag, skal have særlige fordele, så er det ikke tilfældet.

Jeg vil gerne slå fast med syvtommersøm, at Fremskridtspartiet går ind for, at alle pensionister – uanset om de er gifte, om de er samboende, om de er enlige, om de er pensionister i Spanien eller Tyskland eller Rusland – skal have det forhøjede fradrag. Jeg håber, at jeg har sagt det så klart og tydeligt, at alle har forstået det.

Fremskridtspartiet er indstillet på og vil arbejde for en sådan ændring, uanset hvilket flertal der kan strikkes sammen i dette Folketing.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg har en kommentar til fru Pia Gjellerup; jeg tror ikke, vi er særlig uenige. Naturligvis er der et første ansvar, nemlig at skatteministeren leverer de 100 pct. korrekte oplysninger, at lovforslaget er i orden osv. Det, der var mit anliggende, var, at når vi som folketingsmedlemmer har stemt for et forslag, ville det have tjent os til ære, hvis vi havde magtet at stille sådanne spørgsmål under udvalgsarbejdet, at det var blevet afsløret.

Jeg er udmærket klar over, at der er nogle grænser for, hvor langt vi kan trænge ind i substansen dér. Men man må sige, at med hensyn til det lovforslag, som vi har stemt for, vil jeg vedstå, at det havde tjent mig selv og andre yderligere til ære, hvis vi havde magtet at gennemskue det.

Men det er skatteministeren og andre ministre, der kommer med forslag, der naturligvis har ansvaret for, at oplysningerne er korrekte, og det lå også i det, jeg understregede. Men begge parter har et ansvar.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Skatteministeren bemærkede i sin svartale til de forskellige ordførere, at hr. Jens Thoft fra

[Elisabeth Arnold]

Socialistisk Folkeparti var kommet med en ikke umorsom beskrivelse af forvirringen om de forskellige styrelser og organers navne under Skatteministeriet.

Det er selvfølgelig fint nok at betragte hr. Jens Thofts tale som en ikke umorsom beskrivelse. Men jeg synes alligevel, ministeren skylder os et svar på, om han slet ikke tager dette alvorligt. Vi kan godt bidrage til morskaben, og vi kan godt komme med eksempler på, hvordan vi selv har været overfladiske, og hvordan ministeren ikke har haft sit system ordentligt nede i alle hjørnerne, men på et eller andet tidspunkt er det altså ikke morsomt længere.

Derfor mener jeg, ministeren skylder os at tilkendegive, at han nu vil sørge for, at det af fremtidige lovforslag fremgår, hvilke konsekvenser de har – også for andre ministeriers områder.

Ikke fordi jeg vil ødelægge den gode stemning, men jeg synes ikke, ministeren skal slippe så let af sted med det bare ved at sige, at det var ikke umorsomt. Det er meget sjovt de første 3-4 gange, men så er det heller ikke sjovt længere.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg tager det meget alvorligt, at der skal være teknisk orden i de lovforslag, der bliver fremsat.

Jeg vil gerne gøre fru Elisabeth Arnold opmærksom på, at i forbindelse med lovforslaget om forenkling af reglerne om beskatning af aktieudbytter blev der udtrykkeligt gjort opmærksom på, at det ville have nogle afledede konsekvenser i sociallovgivningen og en række andre lovgivningsområder, hvor tildeling af ydelser er gjort afhængig af et eller andet indkomstgrundlag.

Alle var godt klar over, at man ikke på det tidspunkt kunne specificere nøje, hvorledes disse afledede konsekvenser ville være.

Jeg vil i øvrigt sige til fru Elisabeth Arnold, at uanset at vi godt kan være enige om, at man i videst muligt omfang bør have gennemanalyseret alle afledede konsekvenser, så ville formodentlig alt lovgivningsarbejde gå i stå, hvis der skulle tages højde for simpelt hen alle mulige ting – på én gang, vel at mærke.

I nogle situationer er man nødt til at indskrænke sig til at gøre opmærksom på, at der kan være afledede virkninger, og det må man så vende tilbage til. Hvis Folketinget finder, at det på den baggrund er forsvarligt at lovgive, så kan Folketinget lovgive. Det kan også være, Folketinget skønner, at på den baggrund er det ikke forsvarligt at lovgive, og så bliver forslaget ikke vedtaget. Her skønnede Folketinget altså, at det var forsvarligt at lovgive, uagtet at ikke alle afledede konsekvenser var gennemanalyseret på beslutningstidspunktet, men der var gjort opmærksom på det.

Så skal jeg lige sige til hr. Jens Thoft, at jeg går ud fra, at vi taler om § 2 i lovforslaget, og det er jo meget, meget teknisk. Hr. Jens Thoft kan ikke bare dividere med 2. Det, der skete, da virksomhedsskatten blev nedsat fra 50 pct. til 38 pct., var – og dette er anført i bemærkningerne – at som en konsekvens af denne sænkning af virksomhedsbeskatningen blev samtidig gennemført en forhøjelse af den beskatning »der skal ske af opsparat overskud i virksomhedsordningen i tilfælde, hvor den skattepligtige er afgået ved døden . . . Beskatningsprocenten i et skattepligtigt dødsbo af opsparat overskud i virksomhedsordningen blev således forhøjet fra 25 til 40 pct.«

Sigtet med dette er at fastholde det gældende forhold mellem passiv post og beskatningsprocent. Det vil altså sige, at når så virksomhedsbeskatningsprocenten sænkes yderligere til 34 pct., vil der ske nogle konsekvensændringer af denne beskatningsprocent i skattepligtige dødsboer af opsparat overskud i virksomhedsordningen, og ud af det kommer så en konsekvensrettelse af beregningen af passivposten.

Hr. Jens Thoft kan ikke bare dividere med 2. Men da dette er en førstebehandling, der skal dreje sig om principielle ting og ikke først og fremmest om tekniske ting, vil jeg foreslå, at jeg giver en uddybende teknisk redegørelse til Folketingets Skatteudvalg for de konsekvensændringer af beregningerne af passiv post, som vil være nødvendige, hvis Folketinget vedtager forslaget om til sin tid at sænke virksomhedsskatteprocenten til 34.

Jeg skal afslutningsvis sige til fru Pia Gjellerup, at der lå ikke noget bestemt i, at jeg brugte udtrykket »under Folketingets behandling«. Når jeg brugte det udtryk, er det kun på grund

[Skatteministeren]

af min dybe respekt for magtens tredeling i en lovgivende, en udøvende og en dømmende magt, og at jeg ikke på nogen som helst måde vil krænke det grundprincip, at det er Folketinget, der har den lovgivende magt og dermed også er den ansvarlige lovgivningsmyndighed.

Men jeg følger med det samme til, at det ændrer ikke ved det forhold, at de lovforslag, der fremsættes af ministre, selvfølgelig skal være teknisk i orden. Jeg indledte mit indlæg under denne behandling med at sige, at ingen beklagede stærkere end jeg, at det var nødvendigt at fremsætte dette lovforslag, som altså har rådet bod på en teknisk fejl, der blev begået i 1986. Så har jeg sagt det så stærkt, som jeg kan, at jeg er meget ked af, at det har været nødvendigt at fremsætte dette lovforslag.

Men jeg har også forstået, at der er almindelig bred enighed, bortset fra hr. Ole Donner, om, at det var rigtigt at komme med dette lovforslag, så vi fra 1992 får bragt orden i tingene. Og jeg har redegjort for, hvorfor vi har måttet udforme lovforslaget, som vi har, vedrørende perioden 1987-1991.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Det, der var en førstebehandling, udvikler sig nu til at blive en disput i statsret.

Vi gør i Skatteudvalget, hvad vi kan for at stille spørgsmål med henblik på at afdække, om der er svagheder i de lovforslag, der kommer fra ministeren. Hvis ministeren erindrer kursgevinstbeskatningsloven, som er min lille kæphest fra foråret, vil han erindre, at han kom med flere ændringsforslag, end der oprindeligt var paragraffer, så en gang imellem lykkes det os at få fremtvinget ændringsforslag.

Jeg har også bemærket, at vi her i efterårssæsonen har et par forslag, hvor det er lykkedes mig gennem spørgsmål at få ændret ikrafttrædelsesdatoer og få andre fornuftige ændringer igennem, fordi det ikke har været tilstrækkeligt gennemtænkt i ministerens ministerium.

Det er da vigtigt, at ministeren kommer med et forslag, hvor han med menneskeord siger, at disse paragraffer betyder sådan og sådan, og at det så også betyder lige præcis det.

Vores opgave er ikke at være jurister eller specialister. Vi har ikke ministerens departement og specialister til rådighed - højst nogle af dem, han har fyret, og det hjælper os godt,

men vi har ikke ministerens departement til rådighed. Derfor er det ministerens opgave med menneskeord at fortælle os som politikere, hvad dette handler om. Når så ministeriet og ministeren ikke helt har styr på, hvad det handler om, er det ministerens ansvar og ikke Folketingets.

Jeg skal vende tilbage til lovforslaget. Jeg skal ikke her gå ind i det, der egentlig er udvalgsbehandlingen, men jeg vil understrege, at passivposten hidtil har været beregnet med halvdelen. Før var det 25 pct. og 12 1/2 pct. Nu er det 20 og 40 pct., og det fremgår direkte af bemærkningerne, at det foreslås at fastholde det gældende forhold mellem passivpost og beskatningsprocent, og da beskatningsprocenten som nævnt nu er forhøjet til 40, foreslås det, at passivposten beregnes som 20 pct., altså stadig væk halvdelen. Men skatteprocenten er ikke 40, skatteprocenten er, hvis jeg husker ret, 38. Hvorfor er det så 20 og ikke 19 pct.? Det må vi få opklaret i udvalget.

Jeg skal ikke gå mere ind i det, men det ser ud, som om man her har gravet et forslag op af dyngen, som har ligget klar, før skatteprocenten blev nedsat til 38, og så har man puttet det ind.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det, der bringer mig herop, er ministerens bemærkning om, at alle her i Folketinget ville være med til at rette disse skævheder undtagen hr. Ole Donner.

Jeg vil gerne sige, så det ikke kan misforstås, at der ikke fra min side er nogen kritik af, at skatteministeren kommer med dette lovforslag. Jeg gav i mit første indlæg tilsagn om, at vi ville være med til at rette alle de tekniske ting, der skulle rettes.

Det eneste, vi var uenige med skatteministeren om, var, at vi ville forbedre forholdene for pensionisterne, ikke andet.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Den præcisering fra hr. Ole Donner takker jeg for.

Så vil jeg gerne fortsætte den tekniske drøftelse med hr. Jens Thoft. Jeg har siddet og lavet et regnestykke, men nu må hr. Jens Thoft tage det med et forbehold, og jeg udsætter hverken sodavand eller noget som helst andet på selve

[Skatteministeren]

regnestykket; af princip vædder jeg aldrig, heller ikke med hr. Jens Thoft, men jeg har lavet lidt hovedregning, som jeg senere vil forsøge at bekræfte ved et skriftligt svar til Skatteudvalget: altså, når virksomhedsskatten blev sænket fra 50 til 38 pct., skulle beskatningsprocenten i et skattepligtigt dødsbo af opsparet overskud i virksomhedsordningen forhøjes fra 25 til 40 pct. for at sikre det, der står i bemærkningerne om at fastholde det gældende forhold mellem passivpost og beskatningsprocent. Altså, en sænkning af virksomhedsskatteprocenten fra 50 til 38 pct. udløser en forhøjelse af den beskatningsprocent fra 25 til 40 pct.

Hvis Folketinget vedtager en yderligere sænkning af virksomhedsbeskatningen til 34 pct., skal der ske en konsekvensændring af denne skatteprocent, og så skal den efter mit hovedregnestykke være i omegnen af 43 pct. Det vil sige, at så skal passivposten altså ikke længere beregnes med 20, men med halvdelen af 43, dvs. 21 1/2. Hr. Jens Thoft kan ikke dividere virksomhedsskatteprocenten med 2.

Men det vender vi tilbage til i nogle skriftlige besvarelser til Skatteudvalget, hvor jeg med stor fornøjelse vil dyrke denne sag sammen med hr. Jens Thoft.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.54

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 158:

Forslag til lov om ændring af kildeskatteoven og forskellige andre skattelove. (30 pct.s beskatning af visse lønmodtagere m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 10/12 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Karen Jespersen (S):**

Socialdemokratiet kan støtte lovforslaget, der er blevet til på baggrund af et beslutningsforslag, som vi fremsatte sammen med Centrum-Demokraterne i foråret, og som Folketinget vedtog i maj. Vi mener, forslaget kan blive et godt bidrag til at øge investeringer og beskæftigelse.

I dag er det meget dyrt for offentlige institutioner og virksomheder at ansætte forskere og andre eksperter i en begrænset periode. Derfor er der i dag ikke ansat særlig mange forskere og eksperter fra udlandet i de offentlige institutioner og virksomheder. Det er et problem, fordi udenlandske forskere og andre eksperter kan tilføre forskningen en vigtig fornyelse, og det kan tiltrække udenlandske investeringer til landet.

Det er den særlige indretning af det danske skattesystem, der gør det specielt dyrt at ansætte højere lønnede udlændinge i Danmark, og det er det problem, dette lovforslag gør noget ved. Det sker ved at indføre en skat på 30 pct. af bruttolønnen for udlændinge, der arbejder i op til 3 år i Danmark, og som tjener over 500.000 kr. i bruttoløn. Til gengæld skal de pågældende personer afstå fra at udnytte de danske fradrag. Det er denne ordning, der gør det muligt for virksomhederne at ansætte udlændinge til en lavere bruttoløn, uden at det går ud over det beløb, nettolønnen, som de pågældende får udbetalt.

Det må selvfølgelig ikke betyde, at udlændinge bliver billigere at ansætte end en tilsvarende dansk arbejdskraft, og det gør det heller ikke. Men omvendt betyder det, at det ikke gør det dyrere for danske virksomheder at hente udlændinge til landet end for virksomheder i de lande, vi konkurrerer med. Det vil altså bli-